

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριθυμυμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Έτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννενῆκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Έτῆμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Έπιτά τοῦ Μάρτη
τοῦ παληογῶδρτη.

Έξακόσια και δεκαεφτά,
τί μεγάλα συμβάντα κι' αὐτά.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

“Ακου ... μίσα 'στὴ Βουλῆ
κάτ' ὁ τύπος, λῖν πολλοί,
και 'στὸ βῆμα κάνουν κτύπο
και 'μιλοῦνε γιὰ τὸν τύπο.

“Ακουσε τὸν Πετμεζά
πόσα τῶν γραφειῶδων ψάλλει,
πῶναι πάντα πρώτα ζα
κι' ἔχουν κλούβιο τὸ κεράλι.

“Ακου και τὸν κῆρ Θανάση,
δηλαδή τὸν Εὐταξία,
πούχει ρήτορος ἀξία
κι' ὄλο σκέπτεται τὸ δράση.

Τὸ παπῆμα μας τὸ παιδί,
πῶναι μίση ἀπ' τὸ Δαδί,
'βαλθησε κι' αὐτὸ νὰ βάλῃ
τοὺς γραφειῶδες 'στὸ τσουβάλι.

Μιὰ τοῦ τύπου, ὄλο τοῦ τύπου,
τρεις και τὴν κακὴ τοῦ 'μέρα...
τοῦτος εἶναι καθὲ ῥπου
ἀφορμὴ κυριωτέρα.

Τοῦτος ἔφερε τὴν γρίνα
και τὴν φτώχεια και τὴν πείνα,
κι' ἔσφιξε τὸν Ντεληγιάννη
τρίτο πόλεμο νὰ κάνη.

Τοῦτος, πρώτος φαφλατάς,
φέρει ὀλλήφει ὡς αὐτάς
και τοὺς μῦς τοὺς ἀρουραίους,
τοῦτος βγάξε Βουλευτάς
κι' Ἰπουργοὺς τσοπανιάρους.

Κάνει στρουγγαίς μὲ τραγιά
κι' ὕφος ἔχει φίλερι,
τοῦτος φέρνει τὴν ἔλογιά,
τοῦτος και τὴν ἱελη.

Βάλτε χαλινούς και γιέμια
'στὰ σελιάρικα καλίμια,
πού χωρὶς μισαλό και γῶσι
τῶχουνε παραξιλῶσι.

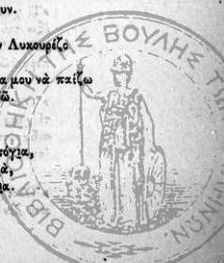
Γιὰ φαντάσου, Περικλίτο, τί καλὸ γιὰ 'μας θὰ γίνη
δταν πάψῃ καθὲ φύλλο, καθ' ἡμερηίς νὰ βγαίνη,
και σὶ τοῦτο τὸ καμῖν
μόνον ὁ «Ρωμῶς» νὰ μείνη,
και νὰ κόβῃ και νὰ ρεθῇ
γιὰ τὸ σάπιο τὸ καρέβι.

Γιὰ φαντάσου, Περικλίτο, μοναχοί μας νὰ 'μιλοῦμε,
γιὰ φαντάσου πόσα φύλλα τὸ Σαββάτο θὰ πουλοῦμε,
γιὰ φαντάσου, βρὶ φορῖλη, μίς 'σὶ τοῦταις τῆς ἀντάραις
τί χαρτοῦσα θὰ μαζεύῃς μὲ νικητικαίς παντάραις.

Γιὰ φαντάσου τοὺς γραφειῶδες μιὰν ἡμέρα ξαφνικὴ
χειροπόδαρα δεμίους νὰ τοὺς κλείσουν φυλακῆ,
μὰ και σὶ νὰ πῆν ἄ ρίετο μὲ τοὺς ἄλλους, βρὶ κανάγια,
πού μου κλαίς σάν κοκουδάγια,
κι' ἔμὲ μόνον ν' ἀφήρῃσουν
και λυμένα νὰ μ' ἀφήρῃσουν.

Κι' ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα νὰ ζητῶ τὸν Λουκουμῆλο
μιαν ἀδεια νὰ σὰς 'δῶ,
κι' ἔτσι νὰρχωμ' ἔκει πέρα τὴν κιθάρα μου νὰ παίξω
κι' οὕτω πῶς νὰ τραγοῦδά.

«Βρὶ λυσάρικα σκυλιά,
πού σὰς πρίπει κάρρο μπόγια,
σοῦν, μὴ 'βγάτατε 'μιλιά,
μὰς 'φουσκῶσατε μὲ λόγια.

»Πάψετε, καλπομονίδες,
πού τους ίδιους ἀμανίδες
κάθε τόσο τσαμπουνάτε
και για μάρτυρες πρνάτα.

»Πάψετε, βρά στοπορίσια,
καλμπάτα 'σάα ριζά,
και για γάμους και βραπτήσια
νά μας λίτε μοναχά.

»Γράφετί μας χωρατάδες
κι 'χει κλυδωνας και δίνας,
γράφετί μας πώς ε τάδες,
γράφετί μας πώς ε δεινας
έργυα με την κυριαν
κατ' αυτές 'στην Έσποριαν.

»Γράφετί μας ελευθίρας
για χορούς, για γεννητούρια,
γράφετε 'στο τάδε μέρος
δτι παίζουσε σαντούρια,
πως εύρεθησαν όδη νόθα 'στην Άκρόπολιτ πλησίον
κι ' είναι προσβολή μεγάλη των ήθων των δημοσίων.

»Και νά γράφετε, χαζοί,
πως 'στο τάδε μαγαζί
'έριαν πράσινο χαβιέρι
κι ' έτριξε ντουλιές νά πάρη.

»Τέτοια, τύπε, νά μες γράφη κι ' Άλλα πού τά παραλείπω...
νάσαι τύπος για τά μάτια, νάσαι τύπος για τόν τύπο,
τέτοια μόνο νά μες κόψης, τέτοια μόνο νά μες ράψης,
είν' ελεύθερος ο τύπος εβάνει μόνο νά μη γράψης.

»Τί χαρά μου, τί χαρά μου,
πού τους βλέπω φυλακή,
κι ' έχω μίς 'στην κάμαρά μου
βάζω παρδαλό βρακί.

»Τί χαρά μου, πού δέν σκάνω
για τó κάθε λιπηρό,
τί χαρά μου, πού δέν κάνω
τόν γραφετή τόν σοβερó.

»Τί χαρά, πού κερκαγκόζη
μή νομίζουν ελόινα,
και κανείς δέν έραμμάει
περιορισμούς σ' ήμείνα.

»Τί χαρά, πού μείνω μόνος
έξω τού κοινού Νυμφώνος,
και σέ τούτους τούς καιρούς
παργαλό τούς σοβαρούς.

»Όλοι τους φυλακισμένοι...
τί χαρά πού την έπηρεα!...
σοβαρότης δέν πηγαινει
'στού Ρωμηού τόν χαρακτήρα.

»Όλοι μίσα, φαπλατάδες,
πού δέν λίτε χωρατάδες,

και δέν πάτε σ' ένα κόμμα
νά βουλώσετε τó στάμα.

»Πώς ήκούσθη και πού 'όλη
μίς 'στην Άντρο συντρίβανι ;
πως μπορεί νά γίνη τύπος
σάν δέν φέλλεται τó λίπος
γαρραβών ιπποποτάμων
και ρουσαφτικών θαλάμων ;

»Έγώ πάντα θά γελώ,
πάντ' άστέος θ' άπομείνω,
κι ' όταν φρόνιμον τó κρινω
μήτε λίζι θά μιλώ.

»Και μέ ρίμας θά παρλάρω τρωαδόουρο παραφόρου,
μέ θά καιω και λιβάνι
για τής γκλιτσας και τής κάπαις κάθε γλάρου λιμαδόρου
και πολιτικού τσοπάνη.

»Όρεζι κι ' έχω δέν έχω νά γενώ με σας παρία
και για τά δικά σας μούτρα νά με στείλουν 'στην Κορέα.
Μέ στενωχαρεί σπουδαίως θ' στενωχαρος ήρίων,
και για τούτο σκύδω κάτω
και φωστήρων φωσφορούχων ούρος φίλνω φωσφορίζον
καί τ'ό 'έρισκο μυρωδάτο.

»Τί φρονήματα μου λίτε κι ' Άλλαις τίτοιαις κουταμάραις
κι ' άνοστιαίς και σαχλαμάραις ;
Είνα φρόνημα κι ' αυτό
να σέ βάζουν μίς 'στο φρέσκο,
και νά κάνουν τόν Φίεσκο
δίχως κάλπικο λεφτό ;

»Άνεξάρτητος ο τύπος θέλουν ελοι νά γενή
και μες βάζουν την φωνή,
μέ κι ' έχω μαζί με τούτους ανεξάρτητον τόν βίλω
και τού βράζω τó καπίλο.

»Άνεξάρτητος ο τύπος, λίει κι ' ή πολιτική,
άλλά μες 'στη φυλακή.
'Άνεξάρτητος ο τύπος κι ' είν τó φρόνημα κι ' είν πάντα,
μέ 'στη χάψι νά τόν κλεινουν και νά μη τού λίνε γιάντα.

»Άνεξάρτητος ο τύπος, με δειμένος 'στη γωνιά
μ' άλουσιδες και σχοιμιά.
'Άνεξάρτητος ο τύπος μόνον όταν έως κάτω
σάν κοπίε προσκυνη
κάθε Τσιλιγκα χορτάτο
με την στρουγγα την τρανή.

»Άνεξάρτητος ο τύπος τότε μόνον θ' άπομείνη
δταν ελοι δούλος γίνη,
τότε φρόνημα γενναίον, τότε κι ' ανεξαρτησία,
τότε πέρσαι δέν θάχη σοβαρά λογοκρισία,
τότε μόνον κάθε πένα μες 'στο γίρι θά σκιρτά,
τότ' ήβιβα Γαρβαλδη, τότ' ήβιβα λιμπερτί,
και κανείς δι ' ε,τι γράφη
δέν θά κλεινεται 'στη χάψι.

»Δίχως νάχρη κηδεμόνα
ρίβεις 'στών παληό Στρατώνη,

δίχως μπάριμα ὅταν Κορώνη
τὸ καλίμι κακαρόνει.

»Δίχως κόμμα και πατρία
καταντῆ κανίς ὅτὸ τέλος
ἄχαμνή φιλοπατρία
καὶ ἔθρακμανὸς Ἄριλιος.

»Τι στριγγίλζετε γιὰ νόμους, τί μὰς πίνετε ταύτις,
καὶ λερώνετε χαρτίς ;
πῶς ποδιὰς νὰ μὴ φιλήτε προστατῶν γιγαντοσώμων ;
ἴσους σχίζεται γιὰ νόμους πᾶσι μίσα κατὰ νόμον.

»Τι Πολίτευμα μοῦ λένε και φωνάζετε ὅτὰ πλήθη
ὅτι τοῦτο καταλύθη ;

»Τι Πολίτευμα, βρὶ βλάκας, κοπανατὰ ὅτὰ χαμίνα ;
μὴ θαρρήτε πῶς ὡς τώρα μὰς κυβήρηνος κανίνα ;

»Τι Πολίτευμα δεσπόζει, τί Πολίτευμα περιφῆ,
κᾶν καινούριο κᾶν παλιῶ ;
ὡς μόνον ἓνα ξέρω, ποῦ τὸν τόπο κυβερνῆ,
καὶ τὸ λένε ρεμπελιό.

»Μίσα, τύπε κουκουσουρη,
θὰ σοῦ σπᾶσουν τὴ μούρη,
θὰ σοῦ βάλουν και τέλη,
τέτοιος τύπος τίτοια θέλει.

»Τι ζητάτε κάθε τόσο τῶν κακῶν καὶ ὑπευθύνους
πότε τούτους, πότε ἑκείνους,
καὶ τῆς πέναις ἀκονάτε κί' ἐξεγείραθε θρασεῖς ;
ὑπευθύνους μὴ ζητάτε γιὰ νὰ μὴ γενήτε αἰς.

»Μίς ὅτὸ ρεμπελιό τὸ τόσο, ποῦ γυριῶν δάφνας ὀλοι,
καὶ σοῦ κᾶνει τὴν καρδίη σου σὸν μπαξί, σὸν περιβόλι,
πᾶσι μόνον ὑπευθύνους εἰς τάλήθεια θὰ ζητῆς
ὅταν ἔλαχε νὰ γίνης παλαδὸς εἰς γενετῆς.

»Κί' ὁ Θανάσης Εὐταξίας, τὸ καλίμι τὸ δριμύ,
δυνατὰ σὰς πολεμί,
κί' ὁ Θανάσης ὁ Λοκρός
καταφίεται πικρὸς
κί' ἀμειλίκτης σὰς πατάσει
καὶ τοῦ λὲν ἐκαλό, Θανάστη».

»Τίποια κί' ἄλλα θὰ παρῶρω, καὶ τὸν Τόμαν θὰ γεραίρω
κί' εἰς φυγῆς θὰ τὸν συχαίρω.
Χαίρα, Τόμαν Ἄλοισια,
καὶ Ραδάμανθου θεινί,
Σολομὸν μεγάλε κί' ἴσιε,
χαίρα, Φραγκουσιανί.
Ἄλοιστος τόνεμά σου
κί' ἀλόη τὸ κάμωμά σου.

»Μίσα ὅτ' ἄλλα τὰ ποικίλα
πᾶσαν και τὸν γίρο Μήλα,
ποῦ ξέρι τοὺς ἀρχαίους και τὸν Πλάτωνα φαροί,
καὶ τὸν πάνε και καθίει ὅτους Ἄνακρητὰς καρσί.

»Τὸ δουλεμά, τοῦ λένε, κανίνας;...Ξυλοουργός, ὁ Μήλας λίγι
κί' ἡ ματιὰ του καταφίλιμα.
Καὶ τί φτεμέναις τὸν ῥουτοῦ
καὶ τὰ γένεμα του κτυτοῦν,

ἀποκρίνεται ὁ ἑκείνος μὲ φωνὴ βαθεῖα βαθεῖα :
εφτεμένω ξύλινα τουρικίμα, φτεμένω ξύλινα σπαθίμα».

Μὰ και σὺ μ' αὐτὸ τὸ ξύλο δυνατὸ θὰ φῆς μπερντάκι
κί' ἔλα στρώσε μου τὴ ράχη.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

(Σ' ἓνα πάλκο τοῦ θεάτρου τὸ ξυλίνο τὸ ζευγάρι
τὴν παρᾶστασι κιαλάει.)

Ὁ Φασ. Πάλι λοιπὸν μοῦ τάβαλες τὰ ντακολτι, κυρία,
κί' εἰς τῆς Πλατείας σὲ κτυτοῦ κί' ἀπὸ τὰ Θεωρία.
Ἡ Φασ. Μὴ φραίνεται τὸ μπῶλι μου ὅτ' ἄριστο τὸ μπᾶρσο ;
Ὁ Φασ. Στριγγιζμᾶν δὲν φραίνεται, και κάτω γιὰ νὰ κάτωσ.

Ἡ Φασ. Πῶς μὰς βλέπουνε κί' ἑμᾶς,
σῆμα σῆμα, μὲν μαρί,
χειροκρότησε τὴν Μὰς,
χειροκρότησε τὴν Ρί.

Νὰ φανῆς λὸν ἄλλογ,
μὲν γκαρσὸν και παλληκάρ,
χειροκρότησε τὴν Νίγρ,
χειροκρότησε τὸν Κάρ.

Κᾶνε τὸν χωρατατζῆ,
νὲ κί' ἡ Χάρ κί' ἡ Βοῦ κί' ἡ Τῆι,
ἑμᾶς κῦττα και τὴν Ἡλ
και τῆς ἑλλαις ἂν προφίλ.

Ὁ Φασ.— Κίλ φολλί, μὰ φᾶμ, τί τριίλα...
βλέπω μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα...
ὄλο κόκκινα καπίλα,
ὄλο τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα.

Ἐξ αὐτοῦ ἴσως κανίνας ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνη
κάποιον πόλεμον ἰσχυρῶς λὰ πατρι πῶς ἔχει κανίαι,
και μὲ κόκκιν' ἀ' προπὸ
θέλει τώρα νὰ φανῆ,
κί' εἶναι—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ;—
μία ροζῆ παπαρουνί.

Βίβ λὰ χῆρι και βίβ λ' ἀμοῦρ,
μὰς ἰσπᾶσαν τὴν μούρ,
και μ' αὐταῖς τῆς ντακολταῖς και τὰ ντακολτι, μὰ φᾶμ,
τοῦτ' ἀ' ρε σὶ βεδιῶνω πῶς δὲν θάχουμε νὰ φᾶμ.

Ἡ Φασ.— Κίλ ἰσπρί ποῦ τῶχες πᾶντα, μὰ δὲν ξέρισε, μπου-
πῶς χρειαζονται και λούσα και κορδῶματα πολλὰ, (ταλᾶ,
γιὰ νὰ βλέπουνε κί' οἱ ἔτιοι τὴν μεγάλη ντακολταῖα
και γι' αὐτὴν τὴν ποβερετῆ μας νὰ μὴ στρώσουν πισοῖτα,
μὰ νὰ γράφουν ὅσταν Ἐυρώπη πῶς τὸ κράτος ἔχει πόρους
και πολλοὺς και διαφόρους ;

Ὅμως κῦττα μὲ μικρῆ,
ἴε τὴν Μάρ, τὴν Κάρ, τὴν Κρί...
πῶς μεγάλωσαν ἀλήθεια κί' ἔχουν τώρα γκᾶν σουξί...
Ὁ Φασ. Δὲν ποῦ λὲς ποῖα νᾶνα τοῦτῃ μὲ καπίλο σὸν μπαξί ;
Ἡ Φασ. Ἄμμ ἑκείνος ὁ στριγγιζὸς σὸν νὰ τοῦβαλει κορσῆ ;
ἀμμ' ὁ κοιλᾶς ἑκείνος, ποῦ χρειαζέται μασσῆ ;